НЕБОЈША ВАСОВИЋ

ПЕСМЕ ЗА ДЕЦУ И КАЛУЂЕРЕ

МАТИЦА СРПСКА

I

1953.

Волим да претерујем
у ономе што је битно
све док не схватим
да нисам битан.

Припадам групи
сисара-месечара,
исповедних манијака.

Најлуђа ствар
у мом животу
десила се у зиму
1953. године.

Падао је снег —
тако бео —
да сам се родио
25. јануара.

Љубав треба тражити
тамо где је нема.
Виски — тамо где га има.

СТВАР УКУСА

Ако ме већ питате, рећи ћу вам.
Највише волим америчке песнике,
и то оне полуанонимне
и не-генијалне,
оне који не гаје бескрајну
љубав према поезији.
Сваке године срећем их
у Београду, на „Октобарским
сусретима писаца".
Долете изненада као гаврани,
поједу све ћевапчиће, попију
све ружице, појебу све што се
по Београду појебати може,
а онда свима кажу: „Bye, bye" —
и оду у неку следећу
гостопримљиву јебиветрину
да јебу провинцијалце
жељне љубави
и универзалних значења.
Највише волим америчке песнике.

ФОЛКЛОР НЕОПЕР

Кад год уђем у аутобус
„Градског саобраћајног
предузећа" — тачно умем
да у њему разликујем
неопер стар две недеље —
од неопера старог једну
недељу, неопер стар
пет дана — од неопера
старог три дана.
Умем да разликујем
мирис вате убубале
од менструалне крви —
од мириса вате која је
натопљена свежом крвљу.
Последњи пут кад сам се
тако возио кроз град,
одједном изгубих ваздух
(којег није ни било)
и падох ничице.
Пре но што сам изгубио свест,
угледах кроз прозор аутобуса

— небо, на њему авион.
Окружен миришљавим анђелима,
летео је на линији
Њујорк — Њујорк.

САМОУБИСТВО ПЕСНИКА

Извршити самоубиство
има смисла само
ако си Американац.
Одмах ти у тврдом
и меком повезу
изађу сабрана дела,
добијеш најзад новац
који су ти целог
живота закидали.

Одједном, читају те
као мутави, на Цејлону
и на Мадагаскару,
у Токију и у Београду.
О твојим најгорим
стиховима пишу се
најбоље докторске тезе
на Сорбони и Харварду.

И то још није све.
На прву годишњицу
твоје смрти, једна

од оних које те
неизмерно воле,
доћи ће на твој гроб —
да се попиша
на твоју главу.

АЛЕКСАНДРИЈСКОМ ДРКОШУ

(Једном књижевном критичару — крајње пригодна песма)

У твоје мирне теоријске ноћи,
доћи ћу да сисам крв из твојих вена,
да би ме боље разумео, Дркошу Алек-
сандријски; не брини, искристалисаћу
један смисао само за тебе, да ти у
историји буде лакше, када полуде
љубичасти пацови због оног што
нисте рекли ни ти ни Шкловски.
Александријски, ти волиш смисао
јер волиш пендрек, ти љубиш Љубу
Теорију, она ти даје ђеврек.
Лепо си ме прочитао, Премудри!
И добро уфиочио, Коцкасти!
А сада, да ти откријем тајну
тајне нанине: моје тело је
Еским, у генима има снег,
и не може да се дресира.
Зато блажен ми буди —
Александријски!
О Васкрсли! О Вечити!

ОТАЦ И СИН (ВАНЗЕМАЉЦИ) ОБИЛАЗЕ ПЛАНЕТУ ЗЕМЉУ

(Новици Тадићу)

— Из овог надзвучног тањира,
из ове мунгос-летилице,
кроз ово гуја-прозорче,
реци, шта видиш, сине?

— Збијене куће,
згажене голубове,
шупља говна . . . видим
Оче!

— Мани се сад, синко,
описа пејзажа,
него ми реци —
ко доле влада?

— Корпулентни компјутер
(самосвесна дугметара)

генерални је секретар
ове мртве кошнице,
ове божје врхушке,

колико видим, татице . . .

ДУБРОВНИК У ЈАНУАРУ

(пун пензионера)

Хиперсензибилан . . . као пума
између ногу
(и још више)

у претоплој води базена
Гранд Парк хотела
(Дубровник) —

пливам између баба
које тек што нису
умрле . . .
изнад воде
смежурани вратови
(лабудови у пензији).

Напољу, иза стакленог
зида: зима.
(Живот).

АЛК ОХОЛ

Доле алкохол!
Толико ме је пута
учинио веселим,
а када сам весео —
ја лажем бесомучно.
Мрзим алкохол!
Алк Охол може да ми
пуши јетру. Нек песак
затрпа хоризонталне
колоне боца вискија
које светлуцају на
радиоактивном сунцу!
Нек се забрани сваки
пијанол и сваки трезвенол,
и свака акција —
пинг-понг ништавила.
Живео колт! Живео рацио!
Убијање је излечење
убијеног од природне
смрти. Живело палмино
лишће које баца сенку

на главу убијеног,
која је за живота
обожавала палму —
не знајући зашто!

НЕК ПАДНЕ НОЋ

Вероватно се питате откуд ми
уопште енергија да певам.
Али, певали бисте и ви,
кад бисте схватили
да ја уопште немам енергију.
Тачно је: журим, увек сам
испред себе да не бих пао
у оно што јесам. Што год
погледам — све се расипа
или не уме да дише;
хтело би да има паре
па да лешкари у гондоли,
у једном од венецијанских
канала-анала, хтело би да
плива низводно, као evergreen
на доњој усни Деана Мартина.
Вода је време а не простор.
Пијем вино јер нисам у Венецији —
јер да сам у Венецији — пио
бих талас између два вина
и не бих се осећао као
пробушена хармоника.

Не могу више да гледам.
Ништа не могу да гледам!
Нек падне ноћ и сударе се
коктели! Нек ме одмене ножеви!

КОПРИВЕ

У овим пропалим длановима,
у овим сахрањеним додирима,
живот је руски емигрант
загледан у боцу Coca-Cole
као у крв Христову.
О емигранти, ви који проводите
јутра киселих очију
као краставци у зимницама,
ви чије су руке црне мачке
што апстинирају у пролеће!
Волим вас јер побегли сте
далеко од пупчане врпце,
јер све пупчане врпце смрде
и зато их треба одмајчити
а не пресецати,
и не треба замишљати крајеве
у које ћеш побећи.
Тамо има коприва
које говоре есперанто —
а есперанто је смрт
јер је свима разумљив,
а ја сам само један,
у Богу неразменљив!

СЕДЕФ

1.

Тајне очи имам
за гледање таме,
имам и руке поред ватре
за грејање руку,
школьке што немам
јер су у мору!

Хоризонт иза брода
је брод.
Мој позив: елегантно
посматрање ничега.

Све што ме додирује
живо је. Само се при-
времено заборавим
на острвима.

Држање путне карте
у рукама — је секс
који ме највише
занима.

На моралним жицама
моралног живота —
моралне бебе
суше своје рубље.

Морал је црknути седеф,
поштено укуцан ексер.

2.

У мору градова
из мора собичака,
кроз море ролетни —
гледао сам небо
и нисам видео оно
што би ме покренуло.

Напустио ме је дух
ироније, напустило
ме копривино вино.
Сенка трна ја сам —
али на ветру.
(Ветар помера трње
као кад мајка
успављује дете.)

По мени, лепе се
туђе судбине, као
стидне длачице.
Хидроцефалуси свирају
бенцо насред улице.

Кад падне ноћ,
сунце је црни лавеж
и то ме унезверује.
Нормални људи
гледају ТВ,
звезде су мртве мачке.

ЗАЧАРАН КРУГ СВЕТЛОСТИ

1.

Хоћу ли икада бити дукат,
кружити довољно брзо?
Летење је певање, сунце
је месец кад не претерује.

Дојка-домовина ме гледа
да ми пребројим ребра. Живот је
пун празних котарица и поједених
јагода. Емигранти су душа тунела,
тунел нема краја . . .

. . . јеси ли се обријала тиха ноћи,
јеси ли (певају ли певају —
тунелски колибри)

Ја нећу да ми живот буде лакши,
ја хоћу живот да ме јаши.

Зато изложићу се овом сунцу,
овим зрацима, овим ларвама,
овим микроталасним јегуљама,
јер сам јак.

То знам по томе јер не знам
да ли верујем овом сунцу,
овим зрацима, овим ларвама,
овим микроталасним јегуљама,
јер сам јак.

2.

Хоћеш ли икада бити дукат,
кружити довољно брзо?

Ко се довољно отвори,
смрвљен је оним што види.
Ново виђење пиша уз ветар
жеље, премешта пределе
као шкембиће, као шненокле.

Пререзати жиле у пољу
било би лепо, али —
није ти до лепоте.

Ни најмањи бол
не може да испева ни Бог Отац бола —
пази шта ти кажем!

(Сад, ако смеш, однеси ове речи
у подмосковско подмосковље.)

Бол је стари Словен.
Бол је други Рим.

ИДУ ДАНИ

(бећарац)

1.

Гносеолози читају гнусеологе.
Гнусеолози читају гносеологе.
Иду дани.

Нерођени имају трему.
Монголоиди пију виски.
Иду дани.

Кондор надлеће Анде.
Самјуел Бекет се досађује.
Иду дани.

Воља усере саму себе.
Безвољност је говно од човека.
Иду дани.

Сви воле домовину.
Нико не воли крменадле.
Иду дани.

Датуми односе датуле.
Бог ти приноси штуле.
Иду дани.

2.

Азија је довијање.
Запад је пенетрирање.
Иду дани.

Због хлеба страдају живци.
Крваре трубе и црнци.
Иду дани.

Менгеле се купа у Бразилу.
Гавран пије текилу на силу.
Иду дани.

Хитлер мази Еву Браун —
а она му пуши заум.
Иду дани.

Роми Шнајдер сече вене.
'Оће моји да ме жене.
Иду дани.

Алах рече: „Трпи мали, ил'
се сели некам' вани."
Иду дани.

II

САН У КОМЕ СЕ ПОЈАВЉУЈЕ МРТВА РОМИ ШНАЈДЕР

Ноћас сањам: у купатилу
с плавим плочицама,
у кади пуној пене,
седимо Роми Шнајдер и ја.

Пушимо марихуану,
нежно се гледамо,
смешкамо, слушамо
неку стару шансону.

Зашто и ти не умреш —
рече она одједном —
па да опет
будемо заједно?

ХРЧАК

Румено-паучинасте
(и сочно недодириве)
шапице малог хрчка
(кога држим у кавезу)
подсећају на клиторис
Мерилин Монро
(али не у кавезу)

FELATIO BOSANEZ

У ноћном возу из Љубљане,
у купеу друге класе,
Босанка и ја — сами.

Хтео сам шта сам хтео,
али ме она заустави:

„Кад бих га једном у
уста ставила — не би'
никад више хлебац јела."

О возови, однесите ме
далеко, где хлеба нема,
где никад нисам био!

СВЕТЛА ТАЧКА

Једина светла тачка
у њеном животу
било је то што је
имала ујака у Чикагу!

Једина светла тачка
у мом животу било је
то што сам познавао њу,
која је имала ујака у Чикагу!

ЉУБАВНЕ

1.

Ко воли невиност —
воли зидове!

2.

Зализана као соко
улазиш у мене.
Соколе!

3.

Најбоље жене су аљкаве
као нејака месечина.
Патим као жилет у ноћи,
као ноћ без жилета.

4.

Онај који не воли никога
мисли да је моралнији
од онога који воли било кога.

5.

Заволиш дивљу свињу!
Дивља свиња се залети
и прегази те! Дакле,
љубав није довољна.

6.

Ја сам поље пиринча.
Кинези ме једу, једу . . .
Што остане је љубав.

7.

Ноћ је. На небу,
звезде се мазе као кучићи.
Сâм сам као пас.

МРВИЦЕ

Ево малих болова —
да им дам мрвице хлеба.
Као баба кад храни голуба,
према себи такав сам,
а ништа горе нема
од љубави бабе и голуба.

ABORTUS ARTIFICIALIS

После успешно обављеног абортуса
моја жена се из болнице
вратила кући, легла у
кревет, и заспала.

Мањи од маковог зрна, седим
у кухињи да је не пробудим,
пијем пиво, буљим кроз
прозор у хоризонт, и
размишљам:

— како би наша кћи,
да је којим случајем рођена,
могла да се зове?

— да ли неко ко нема име
може заиста бити мртав?

ДЕВИЦИ ОД ШЕСНАЕСТ ГОДИНА

Твоје очи су две мале свеће
које скривају ружни део ноћи,
два нервчик-ћилибара увијена
у виново лишће.

Знам да би требало да будем
равнодушан са тобом, да бих
успео. Али, баш зато што то
знам, сумњам да ћу успети.

Прегиби твојих рамена подсећају
на мазни соло Чета Бекера.
Али, ти слушаш реге и морам
заборавити на џез!

Морам се прилагодити теби,
и већ се прилагођавам,
празнину у пубертету,
нафракана пумо!

Само, не знам да ли знаш:
ја, стара курва, однегована
на трњу и јевтиним речима,
већ сам те имао!

Беше то давно, пре твог рођења,
једне ноћи, уз соло Чета Бекера,
на спруду крвавих месечина . . .
. . . . . .

III

ПОРЕКЛО

Амерички џез-музичар,
алт-саксофониста John
Tchicai (кога управо
слушам) је мелез
од оца Конгоанца
и мајке Данкиње.
А шта сам онда ја?
Шта друго него мелез
настао спаривањем
бога и ништавила?
Бог је мој тата
из Конга, ништавило —
моја мама Данкиња.

NOTREES (TEXAS)

Јесен је када уђете у Notrees,
што дословно значи без
дрвећа.
У њему живи педесет људи
и велики број паса.

Нема ниједног дрвета.
Нема ниједног хлада.

Баш ту у хладу, под једним
дрветом, седи човек.
Гитари са четири жице
додао је још три.
Сада их је седам.

BLOW WIND BLOW

Док се ви одлучите
између Muddya Watersa
и Karla Marxa,
могу само да кажем:
my baby left me.
„Слобода појединца је
услов слободе за све."
Не стигох то да кажем
мојој baby —
али она је то исто
рекла мени.
Дакле: my baby left me,
Marx напротив.
Кажем му: иди,
слободно иди,
буди ми бивша
baby.

КАСТАЊЕТЕ

ја сам мушица која се
утопи у рецини
ја сам рецина која
бљешти на сунцу
ја сам сунце које
не памти рецину

„резбари кастањете
сестро
од мојих костију
нека те развеселе
после моје смрти
ја више нисам ту"*

* Peter-Paul Zahl, *Riders on the Storm.*

BARDO THÖDOL

У акваријуму је угинула рибица.
Извукао сам је из воде и бацио
у клозетску шољу.

Када сам био дух, дуго сам лебдео
и двоумио се: у коју материцу
да уђем.

А када сам се родио поново —
сетих се —
да ниједну нисам изабрао!

КЊИГЕ

Писати књиге целог живота —
досадно је.

Не писати књиге уопште —
још је досадније.

Зато идем да неке од њих напишем,
а неке да не напишем.

Кад умрем, мораћете да ме се
стално сећате.

Зато се сада добро одморите,
не мислите на мене уопште!

ГОЛУБ

Можеш ли да преживиш? — питам
голуба који свакога дана
долеће на мој прозор.

Он ме не чује или се
прави да ме не чује.

Он ме не пита могу ли
да преживим. А можда и не
примећује да сам још увек жив.

Он је себичан. Он је леп.
Савршени, пернати идиот,
по замисли божјој.

Превише си дебео — кажем му.
Ждереш више но што твоје
перје може да понесе!

Баш као и ти — одговара ми
он. Покушаваш да живиш свој
живот. Више но што твој живот
може да поднесе!

ДАНАС НЕ МИСЛИМ НИШТА

(За Alvara de Camposa)

Данас не мислим ништа.
Осећам се као мисао
коју још нико није мислио —
и не фали ми ништа.

Данас не желим ништа.
Осећам се као жеља
коју још нико није пожелео —
и не фали ми ништа.

Данас не видим ништа.
Осећам се као слика
коју још нико није видео —
нирванина сенка.

ЉУБИЧИЦЕ

Сваке секунде
умире 15 000 љубичица
у мом забораву
сваке секунде
заборавим шта сам
све заборавио
па морам да памтим
и оно што сам запамтио
док не заборавим оно
што морам
јер сећање ништа
не мора
па пошто је слободно
постаје заборав
који сваке секунде
мора да убије
15 000 љубичица
у међувремену
мртвих још више

МОРЕ

О море, море, море . . .
Ко си? Шта си?
Плава клиника
за таласно заглупљивање,
дистанца!
Шта ће мени дистанца,
дистанца је рана,
свака рана је себи довољна,
шта ће ми то?

СРЕЋА

Једном у Лагосу, у Португалији,
са обале океана
пишао сам у океан.

Нисам сумњао у оно што радим,
био сам миран и стабилан
као немачка дактилографкиња.

100 АНАНАСА

Кад све саберем,
у целом свом животу,
нисам појео више од
сто ананаса —
а то је трагедија!

ЦРНИ ХЛЕБ

(Испред једне београдске пекаре,
август, 1987)

— Не чекам га
само што је јевтин,
него и што је много
лепши од белог!

ДУХ, ТЕЛО

Ја сам дух. Не плаши ме се.
Ја немам тело и не могу да те
повредим. Умем само да оживим
и убијем.

Ја нисам дух. Не плаши ме се.
Ја имам тело и не могу да те
пратим. Умем само да родим
и заборавим.

ДАР

Све што си имао Бог ти је
дао да дајеш другима.
А ти си од других отимао оно
што им Бог не беше дао да ти дају.

ЗИД

Моја воља је зид.
Боже, опрости зиду о који
ударам вољом твојом!

Прљав сам као дно руже.
Руже миришу на дно.
Руже миришу да бих ја био прљав.

ОСТРВО

Ниједан човек није острво.
Човек је звоно
на острву
без ијединог човека.

МРТВАЧНИЦА

(негде иза поноћи)

Чувар у мртвачници (кришом)
пали транзистор:
звуци регеа.

Права музика је
нечујна —
као оргазам лептира.

ПОХВАЛА ЛУДИЛУ

(За Дина Кампану)

Да 1918. ниси полудео, драги Дино,
твоје тело би данас било
земља преорана.
Овако, о твоме лудилу још се
говори — као о земљи
која обећава!

(Италијански песник Дино Кампана полудео је 1918. године. Остатак свога живота, до 1932, непрекидно је провео у лудници.)

ВРХОВИ АНДА

После девете чаше вина,
видиш да ти алкохол смета,
као врхови Анда!
Крв ти мирише на осушено
сено, а на шта ти миришеш?

Сви робови су робови светлости
јер светлост је роб светлости.
Живот је арија коју је заборавио
Павароти. (Сећаш се: смрт, сено,
крв, Анди? . . .)

ВРЧ

Сломљени врч има преча посла
него да скупља делове.

Цигани се таласају као вино.
Го види даље.

ОПАСНЕ ВЕЗЕ

1.

Трагови говнета у WC шољи
су као беле пруге на небу
кад прође авион.

Све је повезано са свиме,
само ја још нисам довољно
повезан с ничим.

2.

Свирати контрабас исто је
што и имати сношај
са дебелим црнцем.

Досадило ми је да представљам себе.
Пастрмке пливају и ћуте.
Далеко је Америка.

МУВЕ НА ПУТЕВИМА

Где год путовао —
налетећеш на муве.

А муве ко муве —
умеју да лете,

али не и да
путују.

Кад-тад пронађу
неко говно

и задрже се
на њему.

А путеви усамљени
чекају, чекају . . .

као што чека сунце
у месечевом заливу.

IV

ИВИЦА

Нема овде чекања, него црвена крвна
зрнца ударају о ивицу сунца
све док се не проспу млади месечићи,
него из земље ничу црвена стабла
све док не поцрвени ветар.
Свака звезда чека да потроши своју
светлост, а онда легне у мрак,
у грмље мртве купине. У сузе
које је исплакао Грегори Корзо.

БИЧ

Памтиш ли бич којим су тукли
твоју бабу? Не, не памтиш, а
језик памтиш! Коњ у трку није
нешто што би се могло зауставити —
и ја се дивим пролажењу гриве
која је богата као масонска ложа.
Васкрсавају само мртви, а живи
умиру заувек да би оплодили земљу.

РЕШЕТКЕ

Нисмо ли сви ми само нарцисоидни
пси кроз росу (прсти ми, када не
пишем, плачу као сенке у олтару);
дакле, пси који певају о трави
и о злату (а решетке остају да
окружују траву, да хапсе росу!).
Свакога дана земља дође по мене —
дам јој мало меса, одмах јој је
лакше, на рамену ми седи јастреб —
дам му мало крви, одмах му је
лакше. Понекад, толико се олакшам
да лепо видим како умирем,
као акварел изложен сунцу.
Како умирем, као пас кроз росу.

КАП

Кап воде је катедрала
којој недостаје звоно.
Мучи ме кад немам моћ,
кад никога не убијам!
Све ми изгледа досадно
и сиво: као руменило
божјег образа, моћног
као стид, као црна со.

ВИДОВИТОСТ

Увек ће бити манијака
с илузијом да пате као ја,
па ће ме зато читати
с илузијом да ме читају.

Сунце је данас зањуљано
као саксофон.
Ослободићу своје нерве,
ослободићу ноћно сребро.

Ударање главом о зид
занимљиво је само ако
зид зна да моја глава
није зид.

Живим толико споро
да светлост ми не верује.
Језик је бистар у смрти
ко вода у камилиној грби.

ЈУГ

Овај дан нема довољно сока,
а ко зна кад ће почети
ноћна крварења?
Потпуна самоћа је мутава
као море.
Можда би био спас —
опаучити се по глави
осунчаним житом,
лечити зрна кукуруза од малих
сунчаница (глувонемих дуката).
Отпутовати на југ, верујући у
велике борделе сунца,
јер сунце је велики бордел
са безброј кључаоница,
ђаволов циркус светлости,
у коме коњ по сунчаници
гази док не полуди.
Као самба у Бразилу,
слепи калуђер у житу.

МАСЛИНЕ ЖИВЕ ПРЕДУГО

Маслине живе предуго
да би имале везе
са животом.
Не волим маслињаке!

Волим градове који се
пренемажу као оронули
маслачци, који дрхтуре
као мамурни десперадоси,
градове који су недодирљиви
као чир једне плавуше
на месечини.

Светла у окер прозорима
мали су мозгови у коцкама
црног шећера. На дну мора,
таласају се траве,
гриве за грљење
меланхолије.
Фиренца која тоне.

НИЧИЈА СМОКВА

Највише волим ничије смокве,
смокве што расту на острвима,
на раскрсницама путељака
који не воде никуда.
Највише волим било кога
који бере са такве смокве,
било коју смокву
која је тако убрана.

ЛОЗА, САВАОТ

и чинила ме тама
и чамила ко кума
и чини ми се чујем
чун па вода црна

јанжевец ребула токај
кај се — завеслај
пинот саваот мерлот
лоза — куплерај

насиље мед насиље
не бој се да ми прићеш
то тело испод жеље
жеља тела ми бићеш

и ја ћу псовати звезде
и ја ћу мрзети знаке
не знати пресећи вене
време

*
* *

О дај ми светлост која никад
неће бити моја да је не
покварим Боже
не знам са светлошћу
не дај ми превише
јер не знам са тобом Боже
преврћем кафене шољице
да не разумем талоге
талог ме мучи у мени је
а ја га гледам напољу
живот ме вуче превише
да му не верујем
веруј ми Боже талог је
бурма около народа
народ-маслачак такав је
дунеш ли мало јаче
јер можеш ти без мене
јер ја не могу без језика
воли ме још јаче Боже
да бих волео сламене
шешире с црним тракама
тамо иза брда
где се сунце рађа

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

Небојша Васовић рођен је 1953. године у Краљеву. На Филолошком факултету у Београду дипломирао је на групи Југословенска књижевност са општом 1978. године. Данас живи у Београду. Пише поезију и есејистику. Објавио је књиге песама: *Струна / Сутон*, 1984; *Бразил*, 1986; *Со лично*, 1986. и књигу есеја *Поезија као изванумичте*, 1983

САДРЖАЈ

I

1953. 7
Ствар укуса 8
Фолклор неопер 9
Самоубиство песника 11
Александријском дркошу 13
Отац и син (ванземаљци) обилазе планету земљу . . . 14
Дубровник у јануару 16
Алк охол 17
Нек падне ноћ 19
Коприве 21
Седеф 22
Зачаран круг светлости 25
Иду дани 28

II

Сан у коме се појављује мртва Роми Шнајдер 33
Хрчак 34
Felatio Bosanez 35
Светла тачка 36
Љубавне 37
Мрвице 39
Abortus artificialis 40
Девици од шеснаест година 41

III

Порекло 45
Notrees (Texas) 46
Blow wind blow 47
Кастањете 48
Bardo Thödol 49
Књиге 50
Голуб 51
Данас не мислим ништа 53
Љубичице 54
Море 55
Срећа 56
100 ананаса 57
Црни хлеб 58
Дух, тело 59
Дар 60
Зид 61
Острво 62
Мртвачница 63
Похвала лудилу 64
Врхови Анда 65
Врч 66
Опасне везе 67
Муве на путевима 68

IV

Ивица 71
Бич 72
Решетке 73
Кап 74
Видовитост 75
Југ 76
Маслине живе предуго 77
Ничија смоква 78
Лоза, Саваот 79

* * * 80

Белешка о писцу 81

CIP — Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

886.1/.2—14

ВАСОВИЋ, Небојша
Песме за децу и калуђере / Небојша Васовић. — Матица српска, 1989. — 84 стр. ; 17 см.

ISBN 86-363-0120-3

Небојша Васовић

ПЕСМЕ ЗА ДЕЦУ И КАЛУЂЕРЕ

Рецензенти
Бошко Ивков
Владимир Копицл

Лектор
Милица Бујас

Технички уредник
Мирјана Јовановић

Коректор
Душанка Видаковић

Издавачка радна организација
Матице српске
Нови Сад

За издавача
Драгољуб Гаварић

Тираж
750 примерака

ISBN 86-363-0120-3

Штампа
РО штампарија „Будућност", Нови Сад

1989.

A

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
НОВИ САД
Инв. бр. 6471/2
ЗАВИЧАЈНА ЗБИРКА